

Тогозь стареца не го твърдѣ зачитаха въ коушѣтъ, и башѣ-чаушинѣтъ, отъ презрѣние, бѣше му извадилъ прѣкоръ „салламъ-башъ“, т. е. треси-глава“, дѣто не толкозь отъ старость, колкото, може би, отъ нередовенъ животъ, непрестайно търсеше главата си. Този злобенъ прѣкоръ, ставаше сжщи „видѣ“, кога се сприличи съ името на старото забтие, което бѣше Салихъ-онбаши, — и споредъ това влѣзалъ бѣше въ устата на всички.

Азъ му се врѣкохъ, че въ никой случай нѣма да го издамъ, и той вечерѣта ми донесе нѣколко дневни цариградски вѣстници. О, какъ треперѣхъ като ги хванахъ! Съ каква страсть ги четѣхъ, и съ какъвъ страхъ имъ очаквахъ краятъ, кога не ще имамъ вече какво да чета!

Салламъ-башъ ми носѣше вѣстници почти всѣки день; отъ една съседна кръчма донасеше ми единъ младъ гркъ — слуга въ тазъ кръчмж — всѣка заранъ и вечеръ по двѣ три ястета, които съ два войнички хлѣба, що ми ги даваха катъ день редовно, — всѣкога съ охота изѣдахъ. За никакво питие освѣнъ вода неможеше, при познатата религиозна спжнка у турцитѣ, ни да се мисли. Като умрѣ болното забтие, занесоха му постелката и азъ се принудихъ да спя въ единъ кжтъ на голъ дѣски. Лѣгахъ облѣченъ, а ставахъ за чудо всѣкога здравъ и ведъръ.

Послѣ нѣкое време помислихъ не ще ли мога да си набавя и книги за четене. Съобщихъ това на стариятъ Салламъ-башъ, той склони и съ една пусулка, която бѣхъ адресиралъ на единъ познатъ книжаръ въ Пера, донесе ми той до 15 френски и нѣмски книги, повечето романи, които за нѣколко дена много ми улегчиха болката и тжгата.

Непрестайното боравене въ влажниятъ и печискоушъ, бѣше ми много тжжко и неизказано чезнѣхъ